

KORUPCE

„ Čím více zákonů a nařízení se stanoví, tím více je zlodějů a lupičů. “

(Lao tse)

A. Co realita neumožňuje, lo je nereálné (nemožné)..... co realita umožňuje, to je reálné (možné)

Lze něco podobného říci také o zákonech?

B. Co zákon neumožňuje, to je nezákonné (zakázané)... co zákon umožňuje, to je zákonné (dovolené)

Jenže zákoníci mluví o svých zákonech poněkud jinak:

C. Co zákon zakazuje, to je nezákonné (nedovolené) ..... co zákon nezakazuje, to je zákonné (dovolené)

Na první pohled se zdá, že v případech „B“ a „C“ je řečeno totéž. Z nějakého důvodu však zákoníci dávají přednost verzi „C“ před verzí „B“, která napodobuje realitu „A“. Tím důvodem je pojem „možnost“ (možné a nemožné), kterému se zákoníci vyhýbají jako čert kříži. Oni zkrátka nechtějí, aby zákony něco umožňovaly či neumožňovaly, ale aby něco zakazovaly nebo nezakazovaly. Taková je rétorika zákoníků. Proč je taková?

Zákony by se totiž jevíly:

a/ nejspíše, kdyby umožňovaly něco absurdního, když to neumožňuje sama realita (např. cestování do minulosti)

a/ zbytečně, kdyby umožňovaly něco užitečného, když to již umožňuje sama realita (např. dýchání)

c/ zvráceně, kdyby umožňovaly něco škodlivého, nad to, co umožňuje sama realita (např. zločinné poškozování)

Zákoníci se vyhýbají pojmu „možnost“, aby nevzbudili podezření, že jejich zákony nemusí zločiny jen zakazovat (jako nezákonné), ale mohou je také umožňovat (jako něco zákonného). Tam, kde platí, že „to, co zákon nezakazuje, je dovoleno“ (C), tam totiž také platí, že pokud zákon na příslušný zločin nepamatuje (= „mezera v zákonech“), tam příslušný zločin nejen dovoluje, ale

drží nad ním ochrannou ruku (činí ho zákonným a tedy nepostižitelným). A protože realita neumožňuje napsat takovou Sbírku zákonů (Trestní právo), která by pamatovala na všechny zločiny (které realita umožňuje), legalizují zákony veškeré zločiny, které se vejdou do mezer v zákonech. Kdyby nebylo zákonů, neměl by kdo takové zločiny legalizovat...

Avšak ani zločiny, na něž zákony pamatují, nemusejí být ještě odsouzeny jako nezákonné, umíme-li na věc (na zločin i na zákon) využít možnost různých právních názorů, tj. libovolných „odborných“ výkladů, pro nepřehlednou přebujelost zákonů. To mj. umožňuje zločinci naklonit si libovůli „odborníků“ (soudců) na svou stranu, pustí-li jen pověstný „chlup“ (tzv. „vlčí halíř“) ze svého lupu. Poškozený se pak nejen nedomůže odsouzení škůdce (resp. náhrady škody), ale navíc je sám potrestán lichvářskými poplatky za „odborné“ služby advokátů a soudců, vydíranými často opakovaně v nekonečně vleklých sporech. Tzn., že čím horší práci „odborníci“ (zákoníci a farizeové) odvedou, tím lépe za ni dostanou zapláceno. To je také jejich pravý interes na existenci zákonů. Zákony jsou dělány „odborníky“ pro „odborníky“, takže jsou doslova zlatým dolem nejen pro advokáty, státní zástupce a soudce (pro tzv. Justiční mafii“), ale také pro zločince, bez nichž by zákony nikomu nic nevynášely (bez škůdců není poškozených a tedy ani soudních sporů).

Mohlo by se zdát, že zákony nic nevynášejí pouze zákonodárcům. Jenže proč by pak na neustálé produkci zákonů a jejich změn dnes a denně tak pilně pracovaly stovky zákonodárců a jejich poradců?

Jisté je, že tam, kde jednoznačná orientace v zákonech není možná, tam zákony jedněm vynášejí to, co na nich jiní trátí.

Lze namítnout: Zákony znají také „dobré mravy“, jimiž lze mezeru v zákonech překlenout. Tzn., že za nespravedlivé soudy nemohou zákony a zákonodárci, ale soudcové, že chyba není v systému (v zákonodárství), ale v selhání jedinců.

Proti námitka: Mohou-li dobré mravy vyplnit mezery v zákonech, pak mohou nahradit i samotné zákony!

Nepravdivost tvrzení, že chyba není v systému, ale v selhání jedinců (soudců), lze snadno ověřit na korupci zákonodárců, jejichž práce je tak snadno ovlivňována (korumpována) tzv. „loby“. Zde však věnujme pozornost především korupčnímu charakteru samotného zákonodárství.

Pokud k prosazení toho či onoho návrhu zákona nemá navrhující politická strana dostatek vlastních hlasů (poslanců), přistupuje k tzv. Jednání napříč politických stran“. Co to je? Tzn., že poslanci jedné strany, lobují u poslanců jiných stran (pokud je přímo nevydírají). Něco, za něco! Dáte-li svůj hlas pro náš návrh:

- a/ dáme my svůj hlas pro váš návrh
- b/ dáme vám výnosnou funkci, či zlatý' padák
- c/ budeme se vám revanšoval jinak

Jak je patrné, tzv. jednání napříč politických stran“, jemuž se pokrytecky říká vyjednávání kompromisů, vykazuje veškeré příznaky korupčního jednání. Tzn., že nikoli jednotlivci, ale celý systém tu selhává! Celá tzv. „parlamentní demokracie“ (moc zákonodárná, výkonná i soudní) je postavena na korupci, jako na „základním kamení“ své existence (sociální moci).

„Je nejvyšší čas ukončit vaše zasedání, jež jste zostudili opovrhováním vším dobrým a poskvřnili všemi neřestmi. Nejste než sebranka a odpůrci blahodárné správy. Nejste než nájemní ničemové. Svou zemi byste prodali za kus bídného žvance jako Ezau, svého Boha zradili pro pár drobných jako Jidáš.

Je ve vás vůbec něco dobrého? Existuje nějaká hanebnost, jež by vám nebyla vlastní? Věřící nejste o nic víc, než můj kůň. Zlato je vaším Bohem. Kdo z vás neumlčel své svědomí za úplatek? Je mezi vámi alespoň jeden, jenž by sebenepatrněji hájil zájmy Commonwealthu?

Vy mrzké děvky! Což jste svým nestoudným pletichařením a podlostmi neznesvětili toto posvátné místo a z Božího stánku neučinili doupe' lotrovské? Jak hnusně odporní jste celému národu, jenž vás pověřil k napravování křivd!

Tak tedy! Seberte si své saky páky, zamkněte za sebou a ve jménu Boha, jděte!“

(Oliver Cromwell 20.4.1653: řeč k Sněmovně reprezentantů při rozehnání Dlouhého parlamentu)

A protože ryba smrdí od hlavy, napodobují funkční vzor těch nahoře také ti dole (dostane-li se jim k tomu příležitost). V prostředí všudypřítomné korupce si sotva kdo láme hlavu otázkou, proč je vlastně korupce oficiálně vydávána za něco nepatřičného. Kdyby se totiž lidé takto ptali, zjistili by nakonec, že pojmy typu korupce, demokracie, totalita, zákonnost atp., jsou vlastně synonyma. Uvážíme-li to, nahlédneme:

- a/ proč jsou proti-korupční programy politických stran pokrytecké
- b/ proč je tzv. potírání korupce v praxi teatrální a neúspěšné
- c/ proč jsou orgány státní moci náchylné k srůstání s organizovaným zločinem
- d/ proč i nakrátko mocní tak rychle bohatnou

d proč „politická korupce nakonec vede ke **kleptokracii** - vládě zlodějů, loupežníků (doslovný překlad) - kdy i pouhé předstírání poctivosti a upřímnosti před veřejností odpadá.“ (Internetová encyklopedie: Wikipedie)

Je jen otázkou času, kdy se kleptokracie zvrhne v otevřené rabování, v otevřený otrokářský systém!

Vedle pokryteckých zákonu, existuje také „srandovní“ zákon, jež prý dává lidu možnost bezprostřední volby. Jmenuje se „zákon o referendu“. Odhlédneme-li od možnosti sugestivního zadání, dá se s referendem ještě různě žonglovat:

a/ Jsou-li občané v českých Brdech proti americkému radaru v drtivé většině ..... referendum se nevypíše!

b/ Rozhodlo-li irské referendum proti Lisabonské smlouvě jen mírnou většinou ... referendum se zopakuje!

d/ Rozhodlo-li někde referendum pro Lisabonskou smlouvu jakoukoliv většinou ... referendum se neopakuje!

Ha, ha, bratři voliči. Pojem „volit“ je odvozen od pojmu „vůl“!...

Mínulost i současnost je plná „zplnomocněných zástupců“ (správců, advokátů, politiků, vojevůdců aj. „odborníků“), kteří dříve či později začali své klienty podvádět (okrádat i ovládat). Umožníme-li komukoliv (vč. příbuzných a vlastních dětí) plnomocný přístup ke svému vlastnictví, nebudeme se stačit divit, jak s ním, bez ohledu na sjednané podmínky, naloží. Patrně skončíme jako žebráci vykopnutí na ulici. Svěřená pravomoc, bez odpovídající odpovědnosti (zejména hmotné) je obrovský svod, kterému nepodlehne snad jen jeden z tisíce či z miliónu. Proto si nedělejme iluze, že si můžeme „zvolit“ spravedlivého a nezištného pána. Pokud se nám to přece povede, pak na jak dlouho? Než bude vyštípán. Než bude natolik skandalizován, že ho sami popliváme. Zlatokopů se nahoru (ke zdroji) dere nesrovnatelně víc...